

SZÁM.

csak
kább
ettje,
mesés
lunk
öttem
dtem
négis.
etem.
figye-
csak
neved
zen a
ágra.
azt a
meg-
z Úr
nt ál-
vers
tudás
köl-
n. —
azok,
lólva.
gyobb
iszen
i! —
em is-
Zol-
abbat
estv.
kem.)
bbest
gát a
Pat-
rnit-
riska
átran
dásra
nyák
ciadó-
köze.
kinek
Arra
Lap
g föl.
helyek
e tul-
y díó
szhes-
kitü-
nines
om.

n-nyo-
tábla
mából
maem
ere 3.

am-épület.

KIS LAP

HAJDAN. (Lásd a 375. lapon.)

XLVIII. köt. 24. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. június 16-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

Előfizetési felhívás

a

„K I S L A P“

1895-dik évi második félévi folyamára.

(A „KIS LAP“ 49-dik kötetére.)

VÉGÉRE hajló hónappal befejezzük a »Kis Lap« most folyó kötetét is, hogy a jövő hónappal megkezdjük az újabb, immár **negyvenkilencedik** kötetet.

Midőn a »Kis Lap« eddigi kis hiveinek nagy seregét és vele az egész magyar gyermekvilágot a »Kis Lap« zászlajához való újabb sorakozásra hívjuk föl, szükségtelennek véljük a hosszabb buzdítgatást. Elég, ha a »Kis Lap« eddigi pályafutására mutatunk rá. A »Kis Lap« a jövő félévi kötettel pályája nevezetes szakának küszöbéhez fog elérkezni: *negyedszázados* fennállása jubileumához, melyet a jövő évben fog megülni s *Forgó bácsi*, valamint a kiadótársaság vállvetett buzgalommal lesznek rajta, hogy a magyar gyermekvilágnak immár harmadfél évtizeden át kedvelt lapja, a következő kötetben is tökéletesedve jusson el ünnepi esztendejéhez.

Az új, 49-dik kötet gondosan előkészített tartalma gazdag sorozatát fogja nyújtani az érdekes és tanulságos olvasmányoknak. Mindjárt első számaiban, számos kis olvasó kívánságának engedve, az eddig közlötteknel nagyobb **vigjáték két felvonásban** fog megjelenni

„A drága kis aranyos“

ezimmal Nem csak érdekes olvasmány, hanem alkalmas arra is, hogy ügyes gyermekek a nyári iskolai szünetet felhasználva, elő is adhassák, maguknak és másoknak kellemes szórakozásul. Mindjárt a vigjáték után indul meg egy hosszabb elbeszélés

„Vad galamb“

ezimmal, mely érdekesség tekintetében versenyezni fog a »Kis Lap«-ban eddig napvilágot látott legérdekesebb elbeszélésekkel. Minden számban lesznek ezen-

tul is **kisebb beszélyek, mesék, ugy-szintén költemények**, művészi kiállítási **rajzok** kíséretében. E kötet folyamán kerül sorra

a „**Kis Lap**“ nagy pályázata

melyet *Forgó bácsi* már legközelebb ki fog hirdetni, értékes jutalmakkal, ez idén is alkalmat nyújtva kis hiveinek, hogy nemes küzdelemben mérkőzzenek, önálló, saját dolgozataikkal mutatva be képességüket, szorgalmukat, haladásukat.

Nyitva van egész éven át egy másik verseny: a legszorgalmasabb megfejtőké. Minden héten közöl a »*Kis Lap*« elmeélesítő **rejtvényeket és feladványokat** s minden héten értékes **jutalomkönyvet** sorsol ki a megfejtők közt; az év végén pedig **három nagyobb jutalom** kerül kisorsolásra azok közt, kik az éven át legtöbb helyes megfejtést küldtek be. Ekkép azok, akiknek évközben nem kedvezett a szerencse, buzgalmuknak a rendesnél is értékesebb jutalmát remélhetik az esztendő zárultával.

Nyitva van minden számban **Forgó bácsi postája**, mely a kis hivek kérdéseire ad felvilágosító válaszokat; nyitva lesz jövőre is a „**Jó szív**“ rovata, melynek útján a módosabb kis olvasók már oly sokat áldoztak szükölködő, szenvedő gyermekek javára. Folytatása lesz a kéthetenkénti

színes műmelléletek

sorozatának is, melyből a gondos kis olvasók eddig már gazdag képalbumot állítottak össze.

Sorakozzék tehát a »*Kis Lap*« minden igaz hive az új kötetnél is *Forgó bácsi* mellé s hozza magával társait. Régieket és újakat szeretettel ölel magához

Forgó bácsi.

Kérjük a „**KIS LAP**“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fönnakadást ne szenvedjen.

A „**KIS LAP**“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Fél évre	2 frt
Egész évre	4 frt

Az előfizetések, melyek legcélszerűbben postai utalványon küldhetők be, a „**KIS LAP**“ kiadó-hivatalához (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „**KIS LAP**“ kiadó-hivatala.

GYOZO ÉS LEVENTE.

— Tündér-mese. —

(Vége.)

OKÁIG hevert Levente ájultan a sötét barlangban s mikor már eszmélni kezdett is, olyan kábult volt, hogy alig tudta, mi is történt hát vele igazán. Hosszu ideig mozdulni sem tudott; úgy érezte, mint ha minden esontja össze volna törve.

A barlang sötét volt, de nem tökéletesen. Amint Levente ott feküdt és szeme lassacskán hozzá szokott a homályhoz, azt vette észre, hogy lát valamit. Legelőször is egy kis vizesést, mely a barlang hátsó falából fakadt, tájékozva zuhogott le és alant szűk nyílásban tünt ismét el. Mint ha ennek a zuhatagnak a tájékozó vizétől derengett volna valami kis világosság a barlangban. És sajátságos!... ez a kis zuhatag nem csak világított, hanem sóhajtozott is. A kábult Levente legalább azt hitte. De amint kissé fölocsudott, látta, hogy tévedett.

Csakugyan hangzott a barlangban sok fájdalmas sóhajtás, de nem a víztől eredt az. Levente lassan-lassan észre vette, hogy nem egyedül van ott, hanem vagy huszadmagával. A földön heverve, a falnak támaszkodva busongtak ott mindenfelé éppen olyan délczeg ifjak, mint ő maga.

Talpra ugrott és álmélkodva kérdé:

— Kik vagytok ti? Hová kerültem én ide? Egyik bús alak szomoruan felelé:

— Vitéz lovagok voltunk mi is mint te; te pedig oda kerültél, ahova mi: elevenen a sirba! Mert bár élünk, örökre eltemetve maradunk itt, ha csak a király-leány meg nem vált. Azt pedig nem teszi.

És megtudta Levente, hogy a kegyetlen szörnyeteg elrabolta a király leányát, hogy feleségül vegye, de a király-kisasszony nem akar belé egyezni s ezért a szörnyeteg az ő varázs-erejével a király-leányt is elvarázsolta, hogy nappal gyík alakjában csuszszék-mászszék és csak éjjel nyerje vissza alakját; akik pedig szabadítására indulnak, azokat a vitézeket a szörnyeteg olyan módon, mint Leventét, ebbe a barlangba csalja és ide a szikla-sirba temeti. Nem vesznek el, mert az a kis forrás olyan csoda-erejű, hogy fenn tartja életöket. És a hányszor egy-egy újabb vitéz ide kerül, a szörnyeteg mindig jelenti a király-kisasszonynak, hogy már hányan szenvednek miatta; pedig szabadon bocsátaná őket, ha a király-kisasszony a felesége akarna lenni. De a király-leány mindig csak ezt feleli:

— Majd jön olyan, aki bir veled és akkor azok a szegény vitézek is kiszabadulnak és én is haza jutok.

A szörnyeteg erre gúnyosan nevet, mert bizonyos felőle, hogy nincs olyan vitéz, aki akár erő, akár furfang dolgában mérkőzhetnék vele.

— És igaza van! Mindnyájan épp úgy jártunk mint te most! És borzasztó, hogy a sziklafalon még hallanunk is kell, mikor egy-egy újabb vitéz társunk éppen úgy kerül kelepczébe, mint már mi annyian!

— De hát ezt nem engedjük! pattant föl Levente. Bizonyosan meghallja, ha innen erősen kiáltunk és figyelmeztetjük a veszedelemre.

— Jaj, te szerencsétlen! Effelét meg ne próbálj! Akkor biztosan halál fia vagy és mégsem értél el vele semmit.

— Mért nem?

— Mert a szörnyetegnek száz füle van és hamarabb meghallja. Annak pedig, aki még itt is, az ő birodalmában, tenni mer valamit ellene, nem kegyelmez, hanem megöli. Egyik társunk megkísérlette s abban a pillanatban mérges kigyó siklott le a falról, megmarta és vége lett szegénynek! Nézd, ott fekszik holtan, az ő számára már nincs többé megváltás! Okulj rajta, ha még legalább azt a reménységet meg akarod menteni, hogy egyszer valamikor talán mégis kiszabadulsz innen.

Borzadva hallotta és látta Levente mind ezt és most már csüggedni kezdett. Nem tehetett ő sem egyebet, mint hogy elterült a földön és sohajtozott.

— Intett az a jó tündér... azaz nem is tündér! Hiszen ő az elvarázsolt királykisasszony... nem követtem a tanácsát! Ó, kedves szeretett testvérem otthon! Sohasem látjuk többé egymást! Gondolsz-e néha reám?

Gondolt bizony, minden nap, a napnak minden órájában. Nem mult nap, hogy Győző el ne látogatott volna a kis forráshoz. És megnyugodva tért vissza, mikor látta, hogy a forrás vigan bugyog, a fácska szépen zöldel.

Egy napon azonban megdöbbenve vette észre, hogy a forrás kiapadóban van s a fácska bágyadtan ereszti le ágait. Másnap már alig szívárgott víz a forrásból, a fácska pedig félig kiszáradt.

— Levente bajba került! Halálos veszedelem fenyegeti! Fölkeresem, bárhol legyen és megsegítem; ha pedig már késő, megboszulom!

Hiába tartóztatta a királyné, Győző nem maradt.

— Szívbeli jó testvérem halálos veszedelemben van... megmentem vagy megboszulom.

Vállára akasztotta íjját, oldalára kötötte kardját, lóra pattant és elvágatott. Könnyen kipuhatolta, merre ment Levente, mivel hogy olyan nagyon hasonlóak voltak egymáshoz és sokan emlékeztek, hogy szakasztott ilyen ifju vitézt láttak nem régen. Eljutott oda az erdő szélére, ahol kétfelé vált az ut; ott egy favágótól tudakozódott.

— Hogy ne emlékezném?... mikor gazdag ajándékot is kaptam tőle, felelé ez. Akár csak most vitéz uramat látnám. Bizonyosan testvérek, ugy-e? No, megsirathatja szegényt! Figyelmeztettem, ne menjen erre balra, mert ott az elátkozott erdőbe jut, ahonnan még senki sem került vissza. Mégis oda ment. Hát persze hogy oda is veszett.

Győző nem kérdezett többet, hanem elvágatott éppen azon az uton, amelyen Levente. Beljebb az erdőben eprésző fiukkal találkozott, azok is tudtak valamit.

— Beszéltünk vele, meg is ajándékozott, hogy ne bántsunk egy gyikocskát. Ni, ott fut megint egy olyan gyikocska. Éppen arra felé lovagolt az a vitéz is.

Győző is abban az irányban folytatta utját s nem sokára észre vette, hogy az a gyikocska folyvást előtte fut.

— Furesa! Talán jelent valamit. De jót-e vagy rosszat? Mind egy! Valamerre csak mennem köll... hát ha ez a gyikocska nyomra vezet?

Mialatt pedig Győző nyomon követte a gyikocskát, Levente bus csüggedésben hevert ott a barlang-sirban. Hogy meghaljon, attól nem ijedt volna meg; de hogy hiába tespedjen el e szörnyü sirban, abba nehéz

GYOZO ÉS LEVENTE.

— Tündér-mese. —

(Vége.)

OKÁIG hevert Levente újultan a sötét barlangban s mikor már eszmélni kezdett is, olyan kábult volt, hogy alig tudta, mi is történt hát vele igazán. Hosszu ideig mozdulni sem tudott; úgy érezte, mint ha minden esontja össze volna törve.

A barlang sötét volt, de nem tökéletesen. Amint Levente ott feküdt és szeme lassacskán hozzá szokott a homályhoz, azt vette észre, hogy lát valamit. Legelőször is egy kis vizesést, mely a barlang hátsó falából fakadt, tajtékozva zuhogott le és alant szűk nyílásban tünt ismét el. Mint ha ennek a zuhatagnak a tajtékozó vizétől derengett volna valami kis világosság a barlangban. És sajátságos!... ez a kis zuhatag nem csak világított, hanem sóhajtozott is. A kábult Levente legalább azt hitte. De amint kissé fölocsudott, látta, hogy tévedett.

Csakugyan hangzott a barlangban sok fájdalmas sohajtás, de nem a víztől eredt az. Levente lassan-lassan észre vette, hogy nem egyedül van ott, hanem vagy huszadmagával. A földön heverve, a falnak támaszkodva busongtak ott mindenfelé éppen olyan délczeg ifjak, mint ő maga.

Talpra ugrott és álmélkodva kérdé:

— Kik vagytok ti? Hová kerültem én ide?

Egyik bús alak szomoruan felelé:

— Vitéz lovagok voltunk mi is mint te; te pedig oda kerültél, ahova mi: elevenen a sirba! Mert bár élünk, örökre eltemetve maradunk itt, ha csak a király-leány meg nem vált. Azt pedig nem teszi.

És megtudta Levente, hogy a kegyetlen szörnyeteg elrabolta a király leányát, hogy feleségül vegye, de a király-kisasszony nem akar belé egyezni s ezért a szörnyeteg az ő varázs-erejével a király-leányt is elvarázsolta, hogy nappal gyík alakjában csuszszék-mászszék és csak éjjel nyerje vissza alakját; akik pedig szabadítására indulnak, azokat a vitézeket a szörnyeteg olyan módon, mint Leventét, ebbe a barlangba csalja és ide a szikla-sirba temeti. Nem vesznek el, mert az a kis forrás olyan csoda-erejű, hogy fentartja életüket. És a hányszor egy-egy újabb vitéz ide kerül, a szörnyeteg mindig jelenti a király-kisasszonynak, hogy már hányan szenvednek miatta; pedig szabadon bocsátaná őket, ha a király-kisasszony a felesége akarna lenni. De a király-leány mindig csak ezt feleli:

— Majd jön olyan, aki bir veled és akkor azok a szegény vitézek is kiszabadulnak és én is haza jutok.

A szörnyeteg erre gúnyosan nevet, mert bizonyos felőle, hogy nincs olyan vitéz, aki akár erő, akár fűrfang dolgában mérkőzhetnék vele.

— És igaza van! Mindnyájan épp úgy jártunk mint te most! És borzasztó, hogy a sziklafalon még hallanunk is kell, mikor egy-egy újabb vitéz társunk éppen úgy kerül kelepczébe, mint már mi annyian!

— De hát ezt nem engedjük! pattant föl Levente. Bizonyosan meghallja, ha innen erősen kiáltunk és figyelmeztetjük a veszedelemre.

— Jaj, te szerencsétlen! Effélet meg ne próbálj! Akkor biztosan halál fia vagy és mégsem értél el vele semmit.

— Mért nem?

— Mert a szörnyetegnek száz füle van és hamarabb meghallja. Annak pedig, aki még itt is, az ő birodalmában, tenni mer valamit ellene, nem kegyelmez, hanem megöli. Egyik társunk megkísérlette s abban a pillanatban mérges kigyó siklott le a fáról, megmarta és vége lett szegénynek! Nézd, ott fekszik holtan, az ő számára már nincs többé megváltás! Okulj rajta, ha még legalább azt a reménységet meg akarod menteni, hogy egyszer valamikor talán mégis kiszabadulsz innen.

Borzadva hallotta és látta Levente mind ezt és most már csüggedni kezdett. Nem tehetett ő sem egyebet, mint hogy elterült a földön és sohajtozott.

— Intett az a jó tündér... azaz nem is tündér! Hiszen ő az elvarázsolts királykisasszony... nem követtem a tanácsát! Ó, kedves szeretett testvérem otthon! Sohasem látjuk többé egymást! Gondolsz-e néha reám?

Gondolt bizony, minden nap, a napnak minden órájában. Nem mult nap, hogy Győző el ne látogatott volna a kis forráshoz. És megnyugodva tért vissza, mikor látta, hogy a forrás vigan bugyog, a fácska szépen zöldel.

Egy napon azonban megdöbbenve vette észre, hogy a forrás kiapadóban van s a fácska bágyadtan ereszti le ágait. Másnap már alig szivárgott víz a forrásból, a fácska pedig félig kiszáradt.

— Levente bajba került! Halálos veszedelem fenyegeti! Fölkeresem, bárhol legyen és megsegitem; ha pedig már késő, megboszulom!

Hiába tartóztatta a királyné, Győző nem maradt.

— Szívbeli jó testvérem halálos veszedelemben van... megmentem vagy megboszulom.

Vállára akasztotta íjját, oldalára kötötte kardját, lóra pattant és elvágatott. Könnyen kipuhatolta, merre ment Levente, mivel hogy olyan nagyon hasonlóak voltak egymáshoz és sokan emlékeztek, hogy szakasztott ilyen ifju vitézt láttak nem régen. Eljutott oda az erdő szélére, ahol kétfelé vált az út; ott egy favágótól tudakozódott.

— Hogy ne emlékezném?... mikor gazdag ajándékot is kaptam tőle, felelé ez. Akár csak most vitéz uramat látnám. Bizonyosan testvérek, ugy-e? No, megsirathatja szegényt! Figyelmeztettem, ne menjen erre balra, mert ott az elátkozott erdőbe jut, ahonnan még senki sem került vissza. Mégis oda ment. Hát persze hogy oda is vészett.

Győző nem kérdezett többet, hanem elvágatott éppen azon az uton, amelyen Levente. Beljebb az erdőben eprésző fiukkal találkozott, azok is tudtak valamit.

— Beszéltünk vele, meg is ajándékozott, hogy ne bántsunk egy gyikocskát. Ni, ott fut megint egy olyan gyikocska. Éppen arra felé lovagolt az a vitéz is.

Győző is abban az irányban folytatta utját s nem sokára észre vette, hogy az a gyikocska folyvást előtte fut.

— Furesa! Talán jelent valamit. De jót-e vagy rosszat? Mind egy! Valamerre csak mennem köll... hát ha ez a gyikocska nyomra vezet?

Mialatt pedig Győző nyomon követte a gyikocskát, Levente bus csüggedésben hevert ott a barlang-sirban. Hogy meghaljon, attól nem ijedt volna meg; de hogy hiába trespedjen el e szörnyü sirban, abba nehéz

volt bele nyugodnia. Pedig mind hiába, nem tehetett semmit.

Amint szerencsétlen társaival ott üldögélt és szomorkodott, egyszerre erős moraj hallatszott a fejk fölött.

— Ez mennydörgés, szólta Levente.

— Az, felelt egy régibb rab. Ismét közeledik egy szerencsétlen vitéz. Mindig égi háboru jelzi. A zápor elől a kis barlangba menekül. A többit tudod, mert mindnyájunkon egyformán esett meg. Nem sokára itt lesz új rabtársunk. ↙

Csakugyan, néhány perc mulva a sziklafalon át is hallatszott a ló-dobogás, aztán friss, csengő hang szól ilyképen:

— No, lovacska, itt megvárhatjuk a zivatar végét. Tüzet gyujtok, hogy ne legyünk sötétben.

A barlangban Levente izgatottan ugrott föl.

— Ez Győző, az én szívbéli édes testvérem! És ő is ide jusson? Nem, nem! Azt nem engedem!

Társai el akarták huzni a faltól.

— Legyen eszed! Nézz csak oda!

Fönn a falon tüzes szempár villogott, mint izzó parázs. Rémes sziszegés hallatszott... a kigyó már lesben állt. Levente egy pillanatra megborzadt. De nem tágitott. Hallotta, amint oda künn Győző mondá:

— Hiszen bejöhetsz, isten-adta kigyócskája, elférsz te is.

Tehát az álnok szörnyeteg már kérekedik be, hogy aztán hatalmába kaparítsa Győzőt. Sok idő nem volt a gondolkozásra. Levente el is szánta magát.

— Jól van, meghalok, megöl a mérges kigyó, de szeretett Győzőmet talán megmentem. Ő érte nem sajnálom életemet!

És amilyen erősen csak birt, kiáltá:

— Győző, édes testvérem, ne higya kis kigyónak! Az nem más, mint maga a gonosz szörnyeteg. Inkább öld meg, ha tudod!

Ebben a pillanatban a villogó szemü mérges kigyó lesiklott a barlang faláról, hogy Leventére vesse magát. De nem jutott el hozzá. Mert éppen ebben a pillanatban oda künn is történhetett valami: rettentő bödülés hangzott, aztán megrázkódott az egész szikla, szétnyílt a fala... s Levente látta, amint Győző a kardja hegyére tűzi a megölt szörnyeteg fejét.

Mert Győző, hallván az intést, gyorsan követte is. Hallotta a szörnyeteg is és villám-sebesen vissza öltötte igazi rettenetes alakját. De már későn... Győző egyetlen egy hatalmas csapással levágta a fejét.

A varázslat meg volt törve, a barlang-sir megnyílt s Levente és a többi vitézek ujjongva siettek első, hálálkodva megmentőjüknek. Győző azonban, mikor mindent megtudott, Levente nyakába borulva mondá:

— Nem én mentettelek meg téged, hanem te engemet. Én is a te sorsodra jutottam volna, ha te hős lélekkel rá nem szánod magad, hogy feláldozod életedet értem. Én csak, szerencsére, gyorsan követtem intésedet.

A többi vitézek örvendezve fogták körül a két ifjut.

— Egymásért készek voltatok meghalni s megtörtétek az egész gonosz varázslatot. Most pedig legelőször is égessük el a szörnyeteket és hamvait szórjuk szét, mert az egész baj és veszedelem onnan eredt, hogy első izben nem tették ezt meg vele s füléledhetett.

Máglyát raktak, elégették a szörnyeteket. Nem volt már zivatar, a leggyönyö-

rőbb nap mosolygott. A szikla eltűnt s valamennyi vitéznek a lova ott legelt a fák alatt. Nyeregbe pattant az egész csapat.

— Siessünk, hogy megvigyük királyunknak a jó hirt.

— Még nem! szólt Levente. Előbb megkeressük a király-kisasszonyt. Itt köll neki lennie valahol. Hát ha ő is megszabadult a varázslat alól? Megigértem neki, hogy ha baj nélkül menekülök innen, gondolni fogok reá. Megkeresem.

Nem köllött sokáig keresni, mert alig indultak meg, eléjük futott nagy örvendzéssel a király-kisasszony. Egyenest Győző és Levente felé ment!

— Nemes vitézek, ti ketten vagytok a szabadítók, örök hála nektek.

Levente a maga paripájára ültette a király-kisasszonyt s úgy kísérték haza. Volt persze nagy öröme az öreg királynak, de egész országának is. Három hétig ki nem fogytak a nagy dinom-dánomból. Győző aztán haza ment, de Levente ott maradt, mert a megszabadult király-kisasszonyt ő kapta feleségül és vele az egész országot, úgy hogy aztán nem is kívánta a jussát a Győző apja országából, hanem az egészet oda engedte szivbeli kedves testvérének, Győzőnek.

Mint szomszédos királyok is testvéri békében és szeretetben éltek és még ma is boldogan élnének, ha rég meg nem haltak volna.

H A J D A N.

(Képpel a czimlapon.)

A HEGY ormán magas vár,
Messze pillant szét a tájon...
Igy volt hajdan — de ma már
Csak egy omladozó vár-rom.

Benne zajos élet folyt,
Vértés hősök bajvivása.
Torna után zene szólt
S gyültek össze dali tánczra.

A vár-urnak kis fia
Lelkesült a hős-játékon.
»Én is leszek dalia,
Győzni fogok nagy csatákon!«

»Szoknyácskába' jársz te még,
Kis leányul nézhetnének.
És akarni nem elég —
Máskép szól a hősü ének.

S odáig még messzi van,
Mig indulhatnál csatába;
Addig, lelkem kis fiam,
Jöszte hozzám iskolába.

Itt is egy kis hadsereg:
Huszonnégy vitézbül áll az,
Akkor leszel hős gyerek,
Ha velök birokra szállasz!

A huszonnégy katona
Az ábécénék betüi.
Őket úgy bírod le, ha
Szókká tudod összefűzni.«

Leczke után azután
Leszállnak a vár kertjébe.
»Fogjad, édes szép mamám,
Virágimat fond fűzérbe.

Most virágot szedek én,
De majd szakítok babért is;
A csatának reggelén
Lesz én rajtam sisak, vért is!«

BÜVÉSZET.

(Két képpel.)

A tengeri hal.

VÉGY egy hasábocskára könnyű fenyőfát és faragd hosszukás három-szög, ugynevezett prizma alakjára. Hosszusága körülbelül 5 centiméter, egy-egy oldal szélessége pedig 2 centiméter legyen. Mivel halacska kát kell ábrázolnia, tehát két oldalát befestöd tetszés szerint pikkelyesre; a harmadik oldal fehér marad s ez lesz a halacska mellső része. A fáska egyik végébe két szemet és ezek alá száját is pingálsz a halacska kának. Rajzunkon fenn a bal sarokban láthatni, milyen ez a fából faragott halacska.

A halacska meglévén, két tálba vizet töltesz s az egyikben erősen megszódsz a vizet. Ez is meglévén, bemutatod a társaságnak, hogy ez tengeri hal, mely csak sós vízben él, míg édes vízben mindjárt vége van.

És valóban, ha a sós vízbe helyezed, mellső lapjával a víz színére szépen fog uszni: mellső része marad alól, és csak pikkelyes, hegyes gerince látszik ki a vízből. De ha édes vízzel tele töltött tálba teszed, a halacska menten fölfordul és fehér mellső oldala fog fölfelé uszni, amint az élettelen hálnál tapasztalhatni.

E tünemény magyarázatát később, ha majd fizikát fogtok tanulni, könnyen megértitek; most röviden csak annyit mondom,

hogy ez a víz és a rajta uszó test súlyának arányától függ. Az olyan háromszögű tárgy, mint ami fa-halacska kánk, ha nagyon könnyű, pl. parafából való, mindig a vízzel egyenközü oldalán fog uszni, mert a vízmennyiségnek az a csekély kiszorítása, mely a parafa súlyának felel meg, nem engedi, hogy valamelyik hegyes gerinczén egyensúlyban maradjon. De ha a három szögű tárgy viszontag nehéz, tehát mélyebben fog a vízbe merülni; egyik gerinczével lefelé uszik és egyik oldala a víz színével egyenközü

marad, mint a mi halacska kánk az édes vízben. Ámde ha a vizet erősen megszódtuk, a sós víz sűrű és nehéz lesz. Így aztán ugyan-az a halacska aránylag könnyű, mint ha parafából volna, s a sós vízben szépen uszik; ellenben az édes vízhez képest nehéz és azonnal fölfordul.

BÜVÉSZET. A tengeri hal.

A szeszélyes tojások.

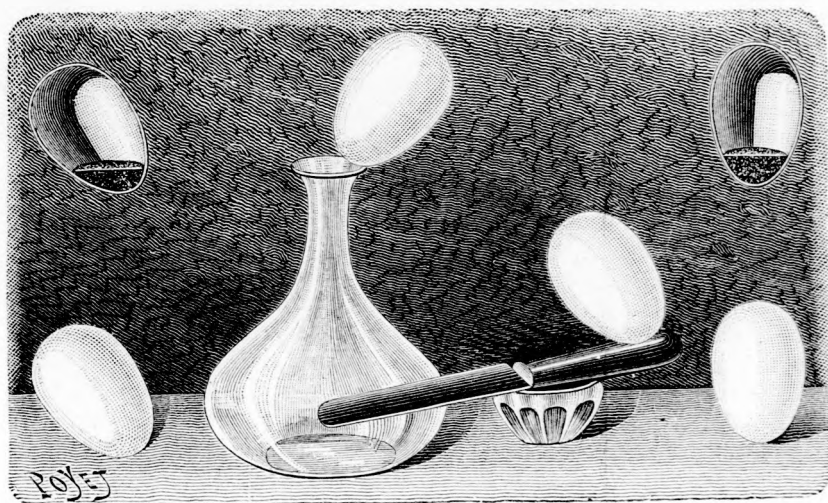
Egy nyers tojásba furj lehetőleg kicsiny lyukat és ezen át ürítsd ki a tojás tartalmát. A tojáshéjat aztán szárítsd meg és mikor a belseje már teljesen száraz, tölts beléje finom homokot (nem port, hanem finom szemcsés homokot) körülbelül annyit, hogy a tojás negyedrésztét töltsse meg. A lyukacska kát fehér viaszszal tömd be, ügyesen, hogy észre ne lehessen venni.

Egy másik tojást hasonlóképp kiürítvén és megszáritván, apró ólom-sörétet és

viasz-darabkákat tégy beléje, aztán tüznél hevítsd, olyképen, hogy a hevítés alatt a tojás mindig egészen egyenesen fölfelé álljon. A benne levő viasz elolvad és a söréttel együtt nehéz kis tömeget alkot, mely a tojás aljába ülepszik és a hevítés után jó ideig még folyvást ugyan-abbaz az állásban tartatván, mozdulatlanul fagy. Nagyon kell ügyelni rá, hogy a viasz teljesen vízszintes helyzetben keményedjék meg az álló tojásban. A kis lyukat aztán ezen a tojáson is fehér viasszal kell ügyesen betömni.

A két tojás elő levén készítve, csempészd a kosárban levő többi tojás közé, persze jól ügyelve, hogy majd rájok ismerj. Ekkor aztán bátran állíthatod a társaság előtt, hogy a tojásnak néha különös szeszélyei vannak; némely tojás semmiképen sem marad fekvén, hanem mindjárt föláll a hegyire, másik meg olyan engedelmes, hogy a milyen helyzetbe fekteted, még ha ferdén is, úgy marad.

Kiveszed a kosárból a két tojást s ezek pontosan megteszik, amit állítottál. Az.

BÜVÉSZET. A szeszélyes tojások.

amelyiknek az aljába sörét van tapasztva, nem marad fekvén, hanem rögtön fölegyenesedik. Ellenben az, amelyikben homok van, olyan helyzetben marad, amilyenben a benne levő, mozgó homok ülepszik, ferde állásban is megtartva a könnyüeske tojáshéjt.

Ha nem akarod a titkot elárulni, akkor persze nem tanácsos másnak a kezébe adni a »szeszélyes« tojásokat, mert hamar észre vehetné a betapasztott lyukaecskát és megérezné a homok mozgását.

VESZEDELMESES TALÁLKOZÁS.

— A »Kis Lap« 66-dik színes műmelléklete. —

— UGY ám! Rettenetes volt az! Ti alkalmasint halálra ijedtetek volna, de én... no, nem mondom, hogy első pillanatban meg nem hökkentem, de aztán vitézül szembe szálltam és győztem is!

A hosszú szőrű kis Kaffancs dicsekedett így a kapu előtt. Épp az imént érkezett sebesen futva haza s a szomszédbeli Szul-

tán és Bakter azt kérdezték, hogy talán megijedt valamitől és azért fut? Kaffancs nagyon hiu ebecske volt, a világerő sem vallotta volna, meg, hogy megijedt; sőt még apprehendált is e kérdés miatt.

— No no, ne haragudjál! szólt Bakter, a vén juhász kutya. Csak úgy gondoltam... mert hát te afféle szobában élő ebecske vagy, akit nagyon kényeztetnek.

— És csakugyan olyan sebtiben jöttél, mint aki szepeg, mondá Szultán, a bátor ujfundlandi.

— Én? Szepegni? Nevetséges! Azért, hogy kicsi vagyok, nagy ám az én bátorságom. Megkérdezhetitek kis gazdám: Elemért. Ott sétált a mezőn, hát utána siettem. Egyszerre csak, amint fölpillantok, egy rettenetes uton-álló toppan élém. Meglepett az igaz, megálltam. De nem futottam meg. Kérdeztem, kicsoda? Nem felelt. Keményen megugattam és meg is szeppent ám, úgy hogy nem mert mozdulni a helyéből. Nem bizony! Sokáig néztünk farkas-szemet, nem eresztettem odább a veszedelmes uton-állót, nehogy baj érje gazdám. Képzeltétek, ha a kis Elemér találkozott volna vele! Mikor láttam, hogy kis gazdám a másik uton sétál haza, lassan én is hátra vonultam. De utoljára még úgy rá ijesztettem ám a gonosz csavargóra, hogy moccani sem mert, amíg csak látott... Talán még most is ott áll nagy ijedtében. Ugy bizony!

Épp ekkor ért oda Nero, a vadász kutya.

— No, kis Kaffancs, nagyot ijedtél ott a mezőn? mondá nevetve. Láttam messziről, amint a madár-ijesztőt szepegve kerülgetted. Hát nem tudod, hogy az nem él, csak a madarak elijesztésére állítják oda? Ilyenek ezek a szobában heverésző kényes ebek: nem is tudják, mitől ijednek meg.

Vége volt a dicsőségnek s Kaffancs gyorsan beosont a házba. Megijedni megijedt még azon túl is gyakran, de nem dicsekedett vele mint hőstettel.

A NÉZŐK.

O NAGY Ég!
 Szörnyűség!
 Soha ilyet... soha még!
 Nézd Janika, mi van itt...
 Pipiskedjél csak kicsit...
 Látod ugy-e? Azt a lepkét
 — Az imént itt lebegett még —
 A béka bekapta,
 Mohón fel is falta.
 Ucczu! Oda fut a kacska,
 Bele is vág a czombjába.
 Nem nézheti ezt a macska,
 Nagy szökéssel ugrik rája.
 Morg a kutya, a vén Sáfár:
 »Nem addig a!... itt nincs vásár!«
 És rátapod vén Sáfárja
 A cziczára.
 De bár nagy a háboru,
 Vége mégsem szomorú.
 Ime tovább illan, ó,
 A szorongó pillangó!
 Béka szökken, rucza futva
 Csörét a vályuba dugja.
 Szörít hagyja a czicza
 S fölszalad a fára,
 Onnan néz le mérgesen
 A Sáfár kutyára.

PIPISKE VEZÉRKEDÉSE.

— Tanulságos történetke négy képpel. —

— MAMA azt ígérte, hogy elvezet sétálni! de úgy látszik, megfeledkezett róla.

— Alig ha nem! Ni, most is alszik.

— Pedig már eleget aludtunk. Nagyon ideje volna, hogy induljunk.

— Persze, olyan unalmas itt a ketreczben! Milyen kellemes volt tegnap az a nagy séta!

— Ó, borzasztó volna, ha ma itthon csöppennénk!

Ot kicsike csibe-testvér sipogott így, lesve-várva, valjon tyuk-mama fölébred-e valahára. De csak nem akart fölébredni. A kicsinyek pedig már türelmetlenek voltak s legislegtürelmetlenebb valamennyiök közt volt Pipiske.

— Én már nem várok tovább. Aztán minek is?

Sétálhatunk magunk is. Mi kiferünk a ketrecz rácsozatán, akár mindjárt indulhatunk.

— Talán mégis bajos lesz... eltévedhetünk.

— Ne féljete, ha én vagyok veletek! szólt Pipiske hetykén.

Ki is bujtak a ketreczből, de már erre fölébredt a tyuk-mama. Szigoruan parancsolá:

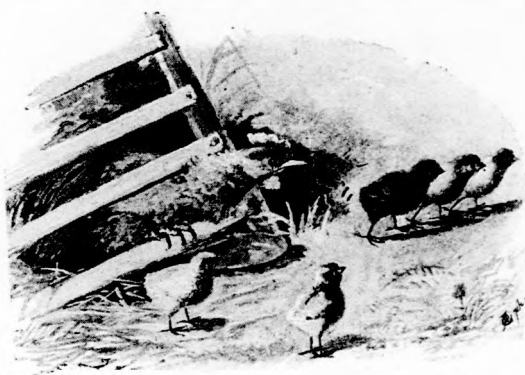
— Hová indultok? Tüstén jőjjetek vissza.

— Csak sétálunk egy kicsit, felelé Pipiske.

— Majd megjön az ideje. Még nem mehettek, mert a majorosné még nem nyitotta ki a ketrecz ajtaját. Még nagyon meleg van. Majd magam vezetlek.

Ketten vissza tértek, de a többi három,

legelől Pipiskével, úgy tett, mint ha nem hallaná a parancsot és utnak indult.

— Ne féljete semmitől, mondá Pipiske. Én is csak úgy elvezetlek. Sétáltunk már eleget, hát csak tudom talán az utat!

Ez alatt már ki is fordultak az udvarról.

— Mennyivel szebb itt, mint abban a szűk udvarban! De jó, hogy kijöttünk!

— Ugy-e? szólt Pipiske. Csak jertek utánam.

— De tegnap mintha nem erre jártunk volna...

— Hát aztán? Csak nem fogunk mindig egy uton járni. Az nagyon unalmas. Most arra megyünk, amerre nekünk tetszik!

Ezt nagyon kellemesnek találták; sokkal kellemesebbnek, mint mikor a tyuk-mama örökké integette őket, hogy ide sem szabad, oda sem szabad... Pipiske nem zsarnokoskodott, ő sokkal kedvesebben vezérekedett.

Hosszu falkerítés mellett sétáltak jó ideig s már-már unni kezdték, mikor a fal szerencsére véget ért s csinos ház tünt elő. A ház ajtaja pedig nyitva volt.

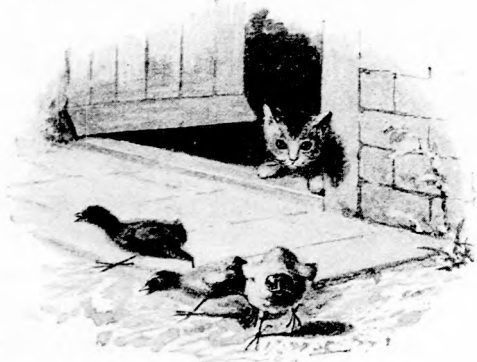
— Valjon mi van ott?

— Megnézhetjük, felelé Pipiske könnyedén. Most a magunk lábán járunk. Ha kíváncsiak vagytok, elvezetlek oda, bekukkantunk az ajtón.

— Talán ott is valami jó majorosné lakik és kapunk egy kis begybe-valót. Mert én bizony kissé éhes kezdek lenni.

— Magam is. Elfelejtettük, hogy megköllött volna várni az ozsonnát. No, itt bizonyosan kapunk valamit.

Nagy bizakodva siettek az ajtó felé és már egészen közelre értek, mikor egyszerre csak, ó jaj!... rettenetes!... mi bukkan elő a küszöbön? Egy szörnyűséges, veszedelmes ellenség, akit már jól ismertek, mert a bátor tyuk-mama vissza verte... macska jelent meg az ajtóban.

— Fussunk! Fussunk! Jaj, ha megfog, akkor megesz!

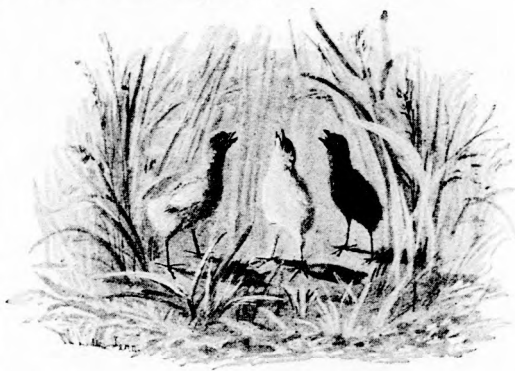
Futottak is hanyatt-homlok, hátra sem néztek. A kis csicza pedig ott az ajtóban bámulva nézett utánok, mert esze ágában sem volt, hogy bántsa a három vendéget. Nem az a veszedelmes nagy macska volt ő, hanem fiatal csicza, aki még soha sem bántott senkit, csak játszani szeretett mindenkivel.

Pipiske azonban nem tudta mi a különbség kis csicza és nagy macska közt,

tehát csak futott, a másik kettő pedig utána. Talán még most is futnának, ha olyan helyre nem érnek, ahol semmikép sem lehetett többé futni. Tudni illik neki szaladtak a mezőnek és ott magas, sűrű vetésbe jutottak, úgy, hogy csak bajjal bírtak előre furakodni.

— No, talán megpihenhetünk, itt nem talál ránk gonosz ellenségünk.

Csakugyan nem talált rájuk. Pihenhettek és miután nagyot pihentek, indultak volna odább; de ekkor vették észre, hogy nem tudják, hol vannak, merre menjenek. Bolyongtak jobbra-balra, előre-hátra, de csak nem értek ki a sűrűségből. Az idő pedig mult, már jóformán esteledett. És hozzá még az éhségtől is majd eldőlték. Már nem hetykélkedett Pipiske, mikor a többiek panaszkodtak, sipitoztak:

— Jaj, jaj! Mi lesz belőlünk? Elveszünk ebben a borzasztó rengetegben! Te gonosz Pipiske, te vagy az oka!

Sirtak, jajgattak; de mit ér a sirás a vad pusztaságban? Azaz lám: mégis ér valamit. Egyszerre csak nesz hallatszik s a következő pillanatban nagy kutya tűnik elő. Eleinte megijedtek tőle, de csakhamar ráismertek, hogy ez jó barátjuk, az öreg Peták házőrző eb. S nyomban

utána megjelent maga a majoros, aki így szólt:

— És mégis jól szimatolt az öreg Peták. Ni, három kis csibe, bizonyosan eltévedt... Igaz a! Mondta a feleségem, hogy három

kis csibéjét nem találja. No, fog örülni, ha vissza viszem őket.

De örült a három kis csibe is, amint haza került. Bünbánólag álltak meg a ketrecz előtt.

— Pipiske az oka! Ő biztatott, mondá a másik kettő. De hiszen nem is bizzuk magunkat többé az ő vezérségére. Ó! Majd oda vesztiünk!

Pipiske nem tagadhatta, hogy rosszul sikerült a vezérekedés. Szépen bocsánatot kért, aztán pedig egy kis csipegetni valót is.

— Jaj, majd eldülünk az éhségtől!

— Sajnálom, de nem adhatok semmit; ami volt, elfogyott, mert mi is nagyot sértáltunk s két testvéretek igen jó étvágygyal szedegette föl mind, amit a majorosné adott. Ti pedig bőjtöltök reggelig.

Pipiske többé nem kívánt vezérekedni; de hiába akart volna is, testvérei nem hallgattak rá többé.

A VIRÁGOK ÉS A MANÓ.

— Kicsi mese két képpel. —

EGY gonosz kis manó kora hajnalban fölkerkedett, hogy napi dolga után lásson. Az ő dolga pedig nem volt kellemes senkinek, mert ármányos kis manó létére mindig csak azon törte a fejét, hogy bajt okozzon másoknak.

Virágos kertbe tévedt be, ahol a virágok éppen ébredtek álmukból.

— Milyen illatosak! gondolá irigyen a kis manó. Jó volna nekem is az ilyen jó

illat; könnyebben boldogulnék; elhitethetném, hogy a jó tündérek szolgálja vagyok.

Mindjárt próbált is jó szerencsét, de a virágok elutasították.

— Sajnáljuk, de neked nem adhatunk édes jó illatot. Hamis a te zuzád, látszik a szemedből. Csak rosszra használnád, ha elhinnék, hogy az ártatlan, szende virágok barátjunktak ismernek.

Dühös iett a kis manó és boszut forralt. Csak hogy virágokon nem volt hatalma. Ám mégis kitalált valamit.

Épp elért hozzá a fölkelő nap első sugara s az ármányos manó így szólt:

— No, te szegény napsugár, megint itt vagy? Bizony jobb volna, ha nem is mutatkoznál, ugyis csak gúnyolnak, csufolnak. Épp most beszéltek itt a virágok, hogy már egészen elgyöngültél; annyit sem melegitsz, mint a hold. Csak nevetnek, ha látnak.

— Nevetnek? No, hát majd megmutatom én nekik, mit tudok.

És kezdett sütni, pörkölni, teljes nyári erejével.

Estére a kis manó ismét ellátogatott a kertbe. Nagy volt a káröröme. mert a

virágok mindannyian bágyadtan csüggesztették a fejüket.

— Ahá! Ugy-e? No, most kevélykedjétek! Befütöttem nektek, mi? Már hervadtok, reggelre mindnyájan kiszáradtok. Hehehe! Majd eljövök és gyönyörködöm a száraz kórókban.

Elégedetten ment odább. A szegény virágok pedig fájdalmasan sohajtoztak. Csakugyan olyan formát éreztek, hogy végők van. Gyötrő szomjuság kinozta őket, teljesen elbágyadtak s már-már alig bírtak megállani a szárazon, bizony reggelre; ledőlnek, meghalnak.

Amint felbukkant a hold, elő rebbentek a jó tündérek is és meglátogatták kedves virágaikat.

— Ó, ó, szegénykék! Mi a bajotok?

Elhaló hangon panaszolták el a virágok, mi történt.

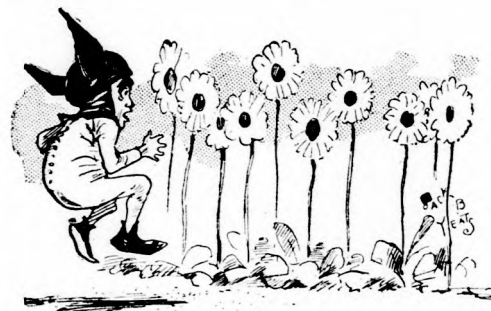
— Ugy? No várj, gonosz kis manó! Talán még korán örvendeztél.

Gyorsan elröppentek és fölkeresték a nyájas, jótékony Harmatot. Szépen kérték segítségét s a Harmat szeretettel felelé: —

— Segítségre szorult valaki? Szívesen! Rögtön megyek.

Nem is késett, hanem fölkapva büvös kannácskáját, végig suhant a kerten, üdítő csöppekkel szórva tele a virágokat. S ezek a büvös nedűtől azonnal éledtek, már ismét teljes erejükben pompáztak.

Jött kárörvendve a kis manó, hogy gyönyörködjék a kiszáradt virágokban... hát majd hanyatt esett meglepetésében.

— Ni... hát nem pusztultatok el? Ejnye, ejnye! Ki hitte volna!

— Az, aki tudja, hogy van valami, ami hatalmasabb a gyűlöletnél. Bár mily kajánul garázdálkodik a gyűlölet; mindent jóva tud tenni a nyájas, üdítő szeretet!

Rejtett név.

Az alábbi, már magukban is érthető egytagu szók mindegyikének elejére ragaszatok még egy betűt, úgy hogy egészen más, de ismét teljes értelmű új szavakat nyerjetelek. Ez új szavak kezdőbetűinek összeolvasásából hirneves magyar író neve ragyog felétek.

A szavak a következők:

Ó. VÁS. ÉR. LAP. MA. ÁR. LOM. EST.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Rüstig Zsigmond, az új Robinson.

Irtta **Marryat**, a magyar ifjuság számára fordította **dr. Dulácska Géza**, 94 képpel, kemény táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 22-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Körben forog a kerék.

Helyesen fejtették meg: Ordódy Irénke és Laczika, Robitsek Béla, Moesz Ilonka, Kövesy Rudi, Mérey Ágosta, Hám Lala és Sándor, Hirschler Györgyike, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Gál Amália és Márta, Rakita Béla, Scharff Ilonka és Gyula, Hagymássy Lajos, Kondray Rózika és Papp Katinka, Wolf Blanka, ifj. Bécsy Lajos, Rétay Vilma és Micsi, Straširibka Modesta, Pecz Irénke és Gyula, Fleischmann Erzsi, Przybilla Jenő, Steinhübel Ödön, Fleischmann testvérek, Jasztrabszky-Lónyay Sándor, Fuchs Pali, Csizék Ilona, Berkes Irénke és Gyula, Petőcz Gizi és Laczi, Koch Nándor, Klein Irénke, Győry Zoltán, Engel Jolán és Rózi, Robitsek Edith és Anna, Merse Zsigmond, Piller Géza, Wagner Irénke és Évike, Havcsák Béla, Imrédy Kálmán és Károly, Áchim Mariska és Erzsike, Káeribeik Sándor (aláírásodat egész pontosan olvastam és ez sült ki; ha netalántán másképp hangzik a neved — én mintha »Kreibik«-ra emlékezném — magadra vess, hogy a tréfás aláírást fogyatékosan eszelted ki. F. b.), Pálffy Nelli, Hollaky Leo, Záborszky Dezső, Bayer testvérek, Lázár Béla, Márton István, Balkányi Kálmán, Bónis Berta, Asztalos Eszti, Dénes Zsófi, Lányi Rozika, Szemők Katicza és

Maricza, Stancesa Micsi, Emike és Gyula, Kövesdy Aranka, Freyler Editke, Lichtmann Imre, Szent-Ivány Karola, Nátafalussy Béla, Schwarz Terike, Taubner Margit, gf. Aichelburg Alma, Fábry Pista, Czeiner Ali, Joó Gábor, Gonda Lajos, Deutsch Hedi, Somogyi Margit, Szél Piroška, Boross Tibor, Avakumovics Péter, Slezák Imre, Seytz Mihály.

Részben megfejtették: Farkas Mariska, Bogisich Imre, Kűszler testvérek, Gálosy Zoltán, Patterson Margit és Orsolya, Hunfalvy Livia, Ember Pista, Schlesinger Malvina és Ella, Mihályfi Ernő és Zoltán, Kisfaludy Ferencz, Weldin Oszkár és Sándor, Havas Margit, Kremzír Alice, Edith, Alma és Ernő, Grubits Maresa, Ferentzy Andor, Szelke Hajnalka és Józsi, Ländler Karolina és Ilonka, Várady Bözsike, Zoltán Vera, Gutmann Fanchon, Pap Lízka, Neumann Rudi, Gyémánt Ilona, Saláth Ilonka és Laczika, Plesch Olga, Kristóffy Andor, Rezutsek Erzsike és Gyula, Imre Ilonka és László, Könyöki Ella és Ilona, Körmeny Janka, Taxner Béla, Katrenyák Mariska, Posner Oli, Deutsch Ármín, Fischl Izabella, Göttl Jenő és Sándor, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Szathmáry Marietta, Ádámffy Elek, Krausz László.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Steinhübel Ödön*, *Kassán*, kinek a jutalom-könyvet (»A hősök«, görög tündérmesék gyermekek számára, írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Ágost*, hat eredeti könyomatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVIII. köt. 21-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Merse Zsigmond, Robitsek Edith és Anna, Gonda Lajos, Csippék testvérek, Neumann Rudi, Gyémánt Ilona, Denk Gusztáv, Könyöki Ella és Ilona, Lányi Viola, Melania és Tivadar, Strasser Józsi (miért »Epreskert-Gasse«? Fonák és helytelen dolog, ha magyar ember magyar helyre szánt levelére idegen nyelvű czimet nyomtat. Te pedig, remélem, magyar ember akarsz lenni, ugy-e? F. b.) Fischl Izabella, Zakár Margit, Ilonka és Lajos.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csontos Menyhért. Ismerem a szép Gümör vármegyének azt a vadregényes részét. S ott is láttam először életemben szabad medvét. Mert addig csak állatkertben mutatkozott előttem, amint a vasrács szarai közül kapta el az oda nyújtott óriás kiflit, vagy mélyen alattam egy mesterséges barlangban állt a hátulsó lábára, kérve az alamizsnát (Bernben), vagy pedig gyűrűvel az orrában

tánczolt búsan az ő oláh gazdája dobolására. Hogy azt a bocsoskát, melyet az erdész hozott neked ajándékba, fölneveljed-e?... azt kérde. Hogy is gondolsz illet? Persze, amíg amolyan kiesi bocs, nagyon mulatságos. De nőjön meg csak! Legjobb, ha a budapesti állatkertnek ajándékozod. Ott kedvességében sokan fognak gyönyörködni. — **Gervay testv.** Hiszen azért szerencse, mert váratlan jött. — **Fuchs Szerenának** ezt üzeni *Gutmann Fanchon*: Győr, Kossuth Lajos-utca. — **Lányi Rozika.** A szíves kívánságot melegen viszonzom. — **Merse Zsigmond.** Örvendő tudomásul veszem azt a szép sikert, melyről iskolai bizonyítványod tanuskodik. — **Havesak Béla.** Mi az az *apápe*, amelyet említesz? — **Asztalos Eszti.** Teljesen elég az eredményt leírni. Persze: alatta legyen a neved is. Legegyszerűbb a lev. lap. Azt kérde: a beküldött vers, rejtvény stb. megbirálás után közöltetik-e? Hiszen a megbirálás maga a gyenge küldeményt még nem avatja jóvá! Ha arra való, szívesen közlöm. A levél a *te* írásod? — **Könyöki testv.** Mentül előbb örvendeztessetek meg annak hírével, hogy Ilonka már fölépült. — **Kövesdy Aranka.** Jól esett volna nekem, hosszú hallgatásod után, a te leveled, ha olyan fájdalmas hírt nem közöl velem: rövid idő alatt két testvéredet kísérted ki a temetőbe. Már most ti ketten, akik megmaradtatok, csak annál szorosabban ragaszkodjatok vesztés szüleitekhez s kettőzött szeretettel szeressétek őket. Az említett két elbeszélést külön el nem küldheti a *kiadó*-hivatal, de igenis azt vagy azokat a köteteket, amelyekben benne foglaltatnak. Hozzon nektek a közeli iskolai szünet lélek- és testbeli erősödést! Szép is lesz ott falun, a virágos, lombos kertben, ahová, mint mondod, nem sokára viszen el a sustorékoló gőzgép. — **Lévai Ilonka.** Nem is vártam másképp, minthogy kitűnő bizonyítvánnyal fogod megörvendeztetni szerető szüleidet. Boldog nyaralást! — **Deutsch Kornél.** Biz' az könnyen megéshetik, hogy egyszer csak betoppanok nálatok valamely nap. Hiszen olyan közel van. A »*Forgó bácsi színháza*« cz. gyűjteményben bőven találsz darabokat. A »*Kis Lap*«-ban már a küszöbön levő új félév elején jelen meg szindarab. — **Gyenes Zoltán.** Kár volt kételkedned magadban. Különben nem baj, ha meg sem oldasz valamely rejtvényt, csak küldjed be bátran. — **Fövényessy testv.** Csak szép sorjában! Mindennek megjő a maga ideje. — **Patterson Margit és Orsolya.** Kedves atyátok szíves értesítéséhez képest ezennel tudomásul veszem, hogy annak az angolból magyarított kis történetkének, melyet a »*Kis Lap*« m. heti számában a ti szíves-ségtekből közölhettem, a szerzője *Scarlett Potter* és megjelent a »*Child's Pictorial*« cz. gyermek-lapban. — **Taubner Margit.** Hogyan? Én itt a »*Forgó bácsi postájában*« üzenjem meg neked, miképp rajzold le az *ász-kártyát*? Az igaz, hogy némelyitek nagyon különös kérdéssel vagy kéréssel fordul hozzám. — **Schwarz Terike.** Már az,

kis lányom, egyszer megjelent. Persze, hogy neked is az eszedbe jutott s jól is róttad egybe. — *Több levélről a jövő számban.*

GYÁSZ.

Kettesével szól ezen a héten a »*Kis Lap*« halál-harangja és búsan vegyül bele a madarak vig zengésébe. A mult, a virágnitő május havának 27-én hunyta le örök álmra szemét, életkora 14-ik évében,

SZATHMÁRY PÉTER

és f. h. 11-én, 9 éves korában,

GUCKLER IMRE

kik mind a ketten a »*Kis Lap*« családjához is tartoztak, tinektek az én szeretetemben testvéreitek voltak. Vegyük ki részünket a mélyen sujtott szülék, testvérek és rokonok sajtó bánatából, hogy a terhén könnyítsünk. Mert örökké igaz marad az a szép mondás, mely szerint a megosztott öröm kettős öröm, a megosztott fájdalom fele fájdalom.

Béke lengjen poraikon!

F. b.

ROVÁS.

F. K. megfejtését nem vehetem figyelembe, annál kevésbé, mert jöllehet több ízben róttam meg a miatt, hogy nem fordít gondot a levelének külsejére (rongyos szélü papiroson elhányt írás) — most mégis szakasztott olyat küldött megint. Pedig egyszer már javulást is ígért.

KIS ÉRTESETŐ.

Kövesdy Aranka tudakolja *Köcsy Rudi* és *Kerpely Erzi* címét.

A „KIS LAP” minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »*Kis Lap*«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.*